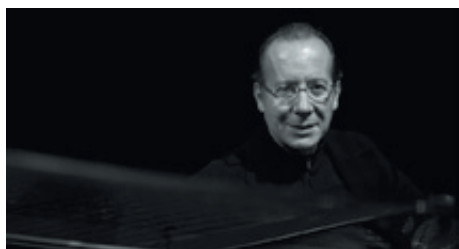

Komponisti 18. Festivala Slowind 2016

Ivan Fedele (roj. 1953)

Ivan Fedele se je rodil v mestu Lecce v Italiji leta 1953. Študiral je klavir pri Brunu Caninu, Vincenzu Vitaleju in Ilonki Deckers ter kompozicijo pod vodstvom Renata Dionisija, Azia Corghija in Franca Donatonija. Obenem je na Milanski univerzi študiral filozofijo. Po svojem očetu matematiku je podedoval navdušenje nad matematiko, kar je postalo očitno v njegovih kompozicijskih raziskavah, v številni preučevanje in uporabo koncepta 'spacializacije' in postavitev 'nabora' kreativnih procesov.

Ključno zanj je bilo sodelovanje z eminentnimi osebnostmi glasbenega sveta, kot sta Luciano Berio in Pierre Boulez. Poleg obsežnega opusa komornih del je ustvaril skladbe za orkester brez in s koncertantnim instrumentom, kakor tudi vokalno-orkestralne skladbe. Njegovo glasbo izvajajo po celem svetu številni vrhunski glasbeniki, ansambli, orkestri in dirigenti. Njegov opus danes šteje preko 160 kompozicij, njegova diskografija pa vsebuje okoli štirideset izdaj zgoščenk in DVD plošč.

Ivan Fedele je iskan predavatelj, dejaven v izobraževalnih ustanovah, kot so Univerzi Harvard in Berkeley, Visoka šola za glasbo v Londonu, Center za sodobno glasbo *Acanthes* v Avignonu, Visoka šola

za glasbo in ples (CNSM) v Lyonu, Konservatorij za glasbo (CNR) v Strasbourgu, Konservatorij Čajkovski v Moskvi, IRCAM v Parizu, *Toho Gakuen School of Music* in Koledž za glasbo v Tokiju in seveda italijanski Konservatoriji v Milanu, Bologni in Torinu ...

Francosko Ministrstvo za kulturo mu je leta 2000 podelilo častni naziv *Vitez reda umetnosti in literature*. Leta 2007 mu je italijansko Ministrstvo za izobraževanje, univerzo in raziskovanje (MIUR) zaupalo profesuro na znameniti Nacionalni akademiji Svete Cecilije v Rimu. Iste leta je za svojo opero *Antigona – naročilo festivala Maggio Musicale Fiorentino* – prejel tudi Abbatijevo nagrado Italijanskega združenja glasbenih kritikov, ki je bila naročilo festivala Maggio Musicale Fiorentino.

Od leta 2009 do 2011 je bil umetniški direktor Orkestra I Pomeriggi Musicali v Milanu, za petletno obdobje od 2012 do 2016 pa je bil imenovan za direktorja glasbenega dela Beneškega bienala. Letos ga je fundacija *Fondation de France* nagradila z mednarodno nagrado Arthurja Honnegerja za celotni opus.

www.ivanfedele.eu

Luciano Berio (1925–2003)

Eden najpomembnejših italijanskih skladateljev dvajsetega stoletja in oče evropske glasbene avantgarde se je rodil leta 1925 v kraju Ognelia v Italiji. Prve glasbene ure sta mu v rojstnem kraju nudila oče in ded, oba organista. Po II. svetovni vojni je odšel v Milano na študij prava in kompozicije. Med šolanjem je spoznal izjemno ameriško pevko Cathy Berberian, s katero se je tudi poročil. Na poročnem potovanju v ZDA je Berio v Tanglewoodu srečal slavnega rojaka Luigija Dallapiccolo. Pri njem se je učil kompozicije v dvanajsttinski tehniki in se pričel zanimati za delo z zvokom kot samostojnim glasbenim parametrom. Ko se je Berio vrnil v Evropo, je navezal stike z Brunom Maderno, Henrijem Pousseurjem in Karlheinzom Stockhausnom, tedanjimi vodilnimi komponisti evropske avantgarde, ki so se intenzivno ukvarjali tudi z elektronsko glasbo. Z Maderno je leta 1955 na *RAI Milano* ustanovil *Studio di Fonologia*, prvi elektronski studio v Italiji.

Berio se je veliko ukvarjal z zvokom (zlasti s človeškim glasom) in njegovimi mejami. Navdih za to je dobival pri soprogi Cathy Berberian, ki je bila sposobna z izjemno muzikalnostjo izvajati neverjeten spekter glasovnih barv in artikulacij.

Zanjo je Berio napisal nekaj najbolj znamenitih vokalnih skladb dvajsetega stoletja (*Sequenza III*, *Hommage Joyceu*, *Ljudske pesmi*). Konec petdesetih let se je Berio lotil komponiranja serije solističnih skladb z naslovi *Sequenza*, v katerih izkorišča alternativne tehnike igranja na instrumente.

V šestdesetih letih je poučeval v Tanglewoodu, Dartingtonu, Darmstadt, na Univerzi Harvard, v Glasbeni šoli Juilliard, na Mills koledžu ... Iz časov njegovega bivanja v ZDA je tudi znamenita *Simfonija* (1969), kolažna skladba prežeta s citati.

Ko se je vrnil v Italijo, je ustvaril vrsto televizijskih oddaj, s katerimi je skrbel za popularizacijo sodobne glasbe. Bil je tudi član vodstva Centra za raziskovanje zvoka IRCAM v Parizu. V tem obdobju je napisal tudi skladbi *Glasovi/Voci* in *Zbor/Coro*.

Pierre Boulez (1925–2016)

Letos preminuli francoski serialistični skladatelj Pierre Boulez velja za eno največjih glasbenih avtoritet. Po študiju kompozicije pri Olivieru Messiaenu in Renéju Leibowitzu je leta 1954 ustanovil enega prvih ansamblov za izvajanje sodobne glasbe nasploh, ansambel *Domaine musical*, kmalu za tem, leta 1958 pa se je s Simfoničnim orkestrom Jugozahodno nemškega radia (*Südwestfunk*) iz Baden-Badna pričela tudi njegova bleščeča dirigentska kariera.

Njegovo delo je odločilno prispevalo k razvoju glasbe 20. stoletja in navdihnilo generacije mladih glasbenikov. Z dirigiranjem si je prislužil 26 Grammyjev in vrsto drugih nagrad. Naj omenimo, da je bil na Wagnerjevem festivalu v Bayreuthu, kjer je sicer redno nastopal, glasbeni direktor ravno ob 100. obletnici prve produkcije *Nibelunškega prstana*.

V letih 1977–1992 je bil direktor Inštituta za raziskave in koordinacijo akustične glasbe (IRCAM) v pariškem Pompidoujevem centru, kjer je ustanovil tudi znameniti Ensemble Intercontemporain. Bil je častni član dunajskega Združenja prijateljev glasbe, Dunajskih filharmonikov in častni dirigent orkestra Berlinske državne kapele.

Andrea Manzoli (roj. 1977)

Andrea je diplomiral iz kompozicije na Konservatoriju Nino Rota v Monopoliju pod vodstvom Marca Della Sciuccce. Sledili sta še diplomski Regionalnega državnega konservatorija v Strasbourg (2004) ter diploma v razredu Ivana Fedeleja na Nacionalni akademiji Svete Cecilije v Rimu (2009).

Andrea Manzoli je bil zmagovalec IX. kompozicijskega tekmovanja '2 Agosto' v Bologni s skladbo *Concertante da voci* za basovski klarinet in orkester, zmagal je na tekmovanju Eiritmia v Povolettu (Udine) s skladbo *Trois études sur le Tanka* za bajan akordeon. Leta 2015 je bil finalist Bienalnega tekmovanja za mlade komponiste, ki ga organizira Operna hiša v Rimu s skladbo *L'amore oscuro: Tosca raccontata da Scarpia*.

Veliko njegovih sklad izvajajo orkestri in ansambli, kot so: Regionalni orkester Toskana, Simfonična orkestra Arturo Toscanini in I Pomeriggi Musicali, Ensemble du CNR (Strasbourg), Voix de Strass (Strasbourg), Neue Vocalsolisten Stuttgart, Algoritmo Ensemble, I Solisti Aquilani in drugi. Leta 2012 je Manzoli dobil naročilo Arene iz Verone za realizacijo opere z naslovom *Falstaff a Pezzi*.

Trenutno je profesor teorije, ritma in glasbene percepcije na Inštitutu za glasbene študije v Teramu.

Neville Hall (roj. 1962)

Neville Hall se je rodil v Wellingtonu na Novi Zelandiji in študiral kompozicijo na Univerzi v Aucklandu z Johnom Rimmerjem in Johnom Elmslyjem. Študij je nadaljeval v Evropi, kjer so bili njegovi mentorji Franco Donatoni, Witold Lutosławski in Brian Ferneyhough. Od leta 1993 živi v Ljubljani in deluje kot svobodni skladatelj. Njegova dela so izvajali številni ansambli na koncertih in festivalih po svetu. Za svoje delo je prejel vrsto nagrad, med drugim nagrado UNESCO-ve mednarodne skladateljske tribune Rostrum v Parizu leta 2001.

Luka Juhart (roj. 1982)

Luka Juhart se že vrsto let posveča sodelovanju s sodobnimi skladatelji. Redno sodeluje z Urošem Rojkom, Vinkom Globokarjem, Thomasom Larcherjem, Clausom-Steffenom Mahnkopffom, Eduardom Demetzem, Klausom Huberjem, Vitom Žurajem, Arturom Fuentesom in številnimi drugimi skladatelji. Ta zvočna srečanja so danes že dobro dokumentirana na nosilcih zvoka. Njegovi posnetki so izdani pri Zavodu Sploh in založbi L'innomable, založbah NEOS, Transit, POGUS, ZKP in ORF.

Luka Juhart je član Ensemble Experimental, nastopa na uglednih festivalih, kot so londonski BBC Proms, Glasbeni dnevi v Donaueschingerju, Klangspuren Schwaz, Varšavska jesen, Transit Leuven, November Music v nizozemskem s'Hertogenboschu, Društvo za komorno glasbo Lincolновеga kulturnega centra v New Yorku, Festival Luzern.

Sodeloval je s Škotskim simfoničnim orkestrom BBC, Radijskim simfoničnim orkestrom ORF z Dunaja, Münchenskim komornim orkestrom, Nemškim radijskim filharmoničnim orkestrom iz Saarbrückna, orkestrom salzburškega Mozarteuma, Badensko

državno kapelo iz Karlsruheja in ansambloma Windkraft ter Avanture. Nastopil je tudi na Glasbenih dnevih v Donaueschingenu s Simfoničnim orkestrom Jugozahodnonemškega radia iz Baden-Badna in freiburškim Baročnim orkestrom.

Kot predavatelj vodi delavnice za komponiste ter študente harmonike na konservatorijih in akademijah po Evropi. Od leta 2012 predava na Akademiji za glasbo v Ljubljani, kjer je tudi vodja katedre za sodobno glasbo.

Sam je študiral na Državni visoki šoli za glasbo v nemškem Trossingenu v razredu prof. Huga Notha, h kateremu je odšel po opravljeni Glasbeni gimnaziji v Mariboru pri prof. Andreju Lorberju. Podiplomski študij je v mojstrskem razredu prof. Stefana Hussonga na Visoki šoli za Glasbo v Würzburgu zaključil leta 2008.

Poleg intenzivnega poustvarjalnega dela, se vedno pogosteje pojavlja v improvizacijskih zasedbah ter kot avtor glasbe.

Nina Šenk (roj. 1982)

Skladateljica Nina Šenk je po končanem študiju kompozicije in glasbene teorije na Akademiji za glasbo v razredu prof. Pavla Mihelčiča nadaljevala podiplomski študij kompozicije na Visoki šoli za glasbo Carl Maria von Weber v Dresdnu pod mentorstvom prof. Lotharja Voigtländerja in leta 2008 zaključila mojstrski študij na Visoki šoli za glasbo in gledališče v Münchnu v razredu prof. Matthiasa Pintscherja.

V času študija je prejela več nagrad, med drugimi Evropsko nagrado za najboljšo kompozicijo na festivalu *Young Euro Classic* za *Koncert za violino in orkester* (2004), Prešernovo nagrado Akademije za glasbo ter prvo nagrado na Festivalu sodobne glasbe v Weimarju v Nemčiji za kompozicijo *Movimento fluido* (2008).

Njene skladbe so bile izvedene na pomembnih festivalih v tujini in doma (Bienale Newyorške filharmonije, Slavnostne igre v Sazburgu, *Young Euro Classic*, Glasbeni dnevi v Kasselerju, *Musica Viva* v Münchnu, *Positionen* v Frankfurtu, Weimarski pomladni dnevi, Heidelberška pomlad, Festival Ljubljana, Festival Slowind, Slovenski glasbeni dnevi, Svetovni kongres saksofonov ...) ter na koncertih po vsem svetu z

različnimi orkestri, kot so Newyorška filharmonija, Orkester Deželnega gledališča v Cottbusu, Festivalni orkester *Young Euro Classic*, Orkester Slovenske filharmonije, Komorni godalni orkester Slovenske filharmonije, Simfonični orkester RTV Slovenija ter z ansambli Intercontemporain, Modern, Scharoun, Mosaik, London Sinfonietta, United Berlin, Pihalni kvintet Slowind, Aleph, Altera veritas, MD7, Concorde in Berlinski komorni orkester.

V sezonah 2008/2009 in 2009/2010 je bila rezidenčna skladateljica Orkestra Deželnega gledališča v Cottbusu v Nemčiji.

Bor Turel (roj. 1954)

Že več kot petintrideset let je Bor Turel eden najvidnejših slovenskih skladateljev elektroakustične in eksperimentalne glasbe. Po študiju kompozicije na Akademiji za glasbo v Ljubljani je nadaljeval s študijem na oddelku za elektroakustično glasbo na Pariškem glasbenem konservatoriju (*Conservatoire National Supérieur de Musique*), udeležil se je tudi mojstrskih tečajev elektroakustične glasbe Oddelka za elektronsko glasbo Monréalske univerze v Orfordu v Kanadi, v mestu Marly-le-Roy v Franciji in v Salzburgu.

Leta 1992 je bil gostujoči skladatelj v elektronskem studiu Visoke šole za glasbo in dramsko umetnost v avstrijskem Gradcu. Turelova elektroakustična in druga dela so bila izvedena že na vrsti pomembnih mednarodnih festivalov sodobne glasbe (Zagrebski glasbeni bienale, Mednarodni Rostrum elektroakustične glasbe, festival *ISMEAM* v Sárvárju na Madžarskem, Svetovni glasbeni dnevi v Københavnu, Dunajski dnevi sodobne glasbe, Prix Italia, Evropski mesec kulture v Ljubljani, Festival elektroakustične glasbe *Synthèse* v francoskem Bourgesu, Festival sodobne glasbe Klangspuren v Innsbrucku).

Bor Turel se v zadnjih letih osredotoča na ustvarjanje avdio in radiofonske umetnosti, predvsem projektov *ars acustica* in ambientalnih glasbenih del, ki temeljijo na poetičnem besedilu. Hkrati se posveča komponiranju elektroakustičnih del za instrumente in trak, v katerih raziskuje in odkriva zvočne odnose in dinamična razmerja med akustičnimi instrumenti in elektroakustičnim posnetkom.

Opus Quantum, elektroakustična skladba (2002, besedilo Krištof Dovjak), radiofonska dela v soavtorstvu s skladateljem Borom Turelom: *Sarine sanje* (2008), *Visoko jezdi jo ulice* (2009), *Projekt Harm(les)s?* (2010), *Di ba baab/di ya beu*© (2011), *Kos kosti* (2011).

Gregor Pirš (roj. 1970)

Gregor Pirš je na Akademiji za glasbo v Ljubljani študiral violončelo (pri prof. Milošu Mlejniku) in kompozicijo (pri prof. Alojzu Srebotnjaku, Marku Mihevcu, Urošu Rojku). V zadnjem času se posveča predvsem ustvarjanju na področju elektronske/elektroakustične glasbe (Pure data) ter ustvarjanju radiofonskih del. Posebej ga privlačita področje improvizirane glasbe ter povezava med glasbo in literaturo. Deluje kot glasbeni urednik na programu Ars Radia Slovenija, trenutno na mestu urednika Uredništva za resno glasbo.

Med njegovimi vidnejšimi deli so: *Improvizacije za klavir* (1988), *Collage* za klavir (1992), *Ciklus samospenov na besedila Federica Garcie Lorce* za bariton in klavir (1993), *Ciklus samospenov na besedila Tomaža Šalamuna* (1994), *Finnegans wake* za godalni kvartet (1995), *Collaboratio 6/97* (soavtorstvo Mihael Paš), *Ikaria* (1998, soavtorstvo Mihael Paš), *L'amour de moy* za komorni orkester (1997), *Somrak* za štiri igralce, orkester in elektroniko (2000), *Projekt Satirikon* za glas, komorni ansambel in elektroniko (2001, besedilo Petroniusa Arbitra), elektroakustika: *Moy-ses* (1997, soavtorstvo Mihael Paš),

György Ligeti (1923–2006)

György Ligeti je bil rojen v Dicsöszentmártonu (danes Tírnaveni) v Romuniji. Starši so pripadali madžarsko-judovski manjšini iz Transilvanije in so se kmalu preselili v Cluj (Klausenburg), kjer je pri Ferencu Farkasu dobil prve skladateljske napotke. Nacistični režim je uničil njegovo družino – oče in brat sta umrla v koncentracijskih taboriščih, mati je preživela Auschwitz, sam pa je bil poslan na prisilno delo.

Po koncu vojne je Ligeti nadaljeval študij kompozicije pri Farkasu in Sándorju Veressu na Akademiji Franza Liszta v Budimpešti. V tem času je poleg usmeritve, ki je temeljila na madžarski in romunski ljudski glasbi, začel razvijati tudi svoj mikropolifonični slog, ki pa je prišel do izraza šele po njegovi kulturnopolitično motivirani selitvi na Dunaj.

V Kölnu se je srečal s predstavniki avantgarde, med njimi sta bila Michael Koenigge in Herbert Eimert, ki sta ga povabila v Studio za elektronsko glasbo Zahodnonemškega radia (WDR), kjer je delal v letih 1957/1958. Tu je lahko poglobljeno študiral glasbo Mauricia Kagla, Pierra Bouleza in Karlheinz Stockhausna. Medtem pa je sam s kompozicijami, kot je npr. *Artikulation*, sledil svoji poti, ki ni imela dosti

skupnega s serialnim in strukturalnim razmišljanjem. Skladba *Apparitions* (1958/1959), premierno izvedena na festivalu Mednarodnega združenja za sodobno glasbo v Kölnu, mu je pomagala prodreti do širšega občinstva, *Atmosphères* (*Atmosphäre*) iz leta 1961 pa so utrdile njegovo mesto na mednarodni sceni.

Mikropolifonija je ostala pomemben element njegovega dela, v naslednjih letih pa jo je obogatil še z različnimi drugimi komponentami: fonetično notirane besede (*Aventures*, 1962 in *Nouvelles Aventures*, 1962–1964), micro intervali (*Ramifications*, 1968/1969) in za sedemdeseta leta značilni ironični pristop do historičnih modelov. Temeljno delo tega obdobja je nedvomno opera *Le Grand Macabre* (1978) ter kasneje še *Klavirski* (1985) in *Violinski koncert* (1990–1992).

György Ligeti je od 50-tih let dalje živel deloma v Nemčiji ter deloma v Avstriji in je leta 1967 postal avstrijski državljan. Deloval je tudi na pedagoškem področju; med leti 1961–1971 je bil gostujoči profesor kompozicije v Stockholmu, 1972. na univerzi Stanford v ZDA, med leti 1973 in 1989 pa je poučeval na Visoki šoli za glasbo v Hamburgu.

Umrli je na Dunaju 12. junija 2006, star 83 let.

Glasbeni Bienale Berlin, Bienale Zagreb, Musikprotokoll Gradec, Pan Music Festival Seul, Varšavska jesen, Trieste Prima in drugod.

Lojze Lebič (roj. 1934)

Slovenski skladatelj, dirigent, pedagog in arheolog Lojze Lebič se je rodil leta 1934 na Prevaljah. Leta 1957 je končal študij arheologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani, študij kompozicije pri Marjanu Kozini in dirigiranja pri Danilu Švari pa leta 1972 na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Velja za enega najtehtnejših sodobnih slovenskih skladateljev. Od leta 1995 je redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Leta 1994 je prejel Prešernovo nagrado za življenjsko delo, leta 2003 pa je bil izvoljen za zunanjega člana *Kraljeve flamske akademije za znanost in umetnost Belgije*.

Lebič je skladateljsko izšel iz skupine Pro musica viva, izpopolnjeval pa se je na poletnih tečajih za sodobno glasbo v Darmstadt. Po intenzivnem in kritičnem soočenju s sodobnimi kompozicijskimi težnjami si je izoblikoval osebno govorico, ki je razpeta med zvočno silovitostjo ter emotivno zadržanostjo, svetovljansko modernostjo in svojsko občutljivostjo za dediščino preteklih kultur in civilizacij. Lebičeva dela so bila doslej izvajana na številnih festivalih ISCM (Svetovni glasbeni dnevi – Bruselj 1981, Zürich 1991, Bukarešta 1999, Jokohama 2001, Ljubljana 2003, Zagreb 2005),

Pasquale Corrado (roj. 1979)

Po študiju klavirja, vokalne glasbe in zborovskega dirigiranja je Pasquale Corrado z odliko diplomiral iz kompozicije na konservatoriju Giuseppe Verdi v Milanu pri Alessandru Solbiatiju in iz orkestrskega dirigiranja pri Danieleju Agimanu. Študij kompozicije je nato nadaljeval in z odliko diplomiral pri Ivanu Fedeleju na Akademiji sv. Cecilije v Rimu, kjer je prejel tudi prestižno nagrado Goffreda Petrassija 2011, ki mu jo je na rimskem Kvirinalu podelil italijanski predsednik Giorgio Napolitano.

Leta 2010 je obiskoval *Cursus 1* na inštitutu IRCAM v Parizu. Pri njem so nove skladbe naročali Ensemble Intercontemporain – IRCAM, Beneški bienale, Francoski radio, Fundacije Arena iz Vezone, Festival Nuova Musica – Radijski orkester iz Torina, Divertimento Ensemble, Centro San Fedele Milano, Fundacija *Spinola-Bann* in drugi. Njegove skladbe, ki so jih med drugim dirigirali Susanna Mälkki, Pascal Rophé, Marco Angius, Emilio Pomarico, Daniele Agiman, Sandro Gorli, Jean Deroyer, Andrea Pestalozza, so izvajali na festivalih kot so *Manifeste 2012 and 2014*, festival *Musik Protokoll* v Gradcu, *Mito-Settembre Musica*, *Milano Musica*, *Unione Musicale* v Torinu, festival Francoskega

radia in *Stagione Sinfonica ICO*, Lecce, ansambli Ensemble Intercontemporain, Filharmonični orkester francoskega radia, Klangforum Wien, Kvartet Prometeo ter pihalna kvinteta Bibiena in Slowind.

Napisal je glasbo za več filmov, kot je na primer *Emil in detektiva/La terribile armata* Gerharda Lamprechta, multimedijske instalacije ter štiri lirične opere: *Gospod Macbeth* (Fundacija Arena iz Verone), *Alicin najljubši gost/Alice Special Guest* (Orkester I.C.O. "T. Schipa" Lecce), *Donizetti Alive* (Fundacija Teatra Donizetti iz Bergama), *Babbelish* (Teater Massimo iz Palermo – Teater Franco Parenti iz Milana).

Posveča se tudi opernemu dirigiranju. Izvedel je že vrsto oper, kot so: *La Bohème*, *Tosca*, *Trubadur*, *Ljubezenski napoj*, *Madama Butterfly*, *La Traviata*, *Don Giovanni*, *Figarova svatba*, *Zazie* in *Alicin najljubši gost*.

Pasquale Corrado predava kompozicijo na Konservatoriju za glasbo v mestu Vibo Valentia v Italiji.

Interpreti 18. Festivala Slowind 2016

v Bergamu, vodi pa tudi tečaje iz klavirske pedagogike s poudarkom na klasičnem in sodobnem repertoarju.

www.mgbellochio.co

Maria Grazia Bellocchio – klavir

Pianistka Maria Grazia Bellocchio je z najvišjo odliko diplomirala na Konservatoriju Giuseppe Verdi v Milanu, kjer je študirala pri Antoniu Beltramiju in Chiaraberti Pastorelli. Študij je nadaljevala pri Karlu Englu na Visoki šoli za glasbo v Bernu in pri Francu Geiju v Milanu. Na njenih prvih javnih nastopih je izvedla Skrjabinov *Koncert za klavir* z Orkestrom RAI iz Milana, Beethovnov *Koncert št. 1* z orkestrom Konservatorija v Milanu in Simfoničnim orkestrom Sicilije, ter *Svatbo* Igorja Stravinskega v Teatro Comunale v Bologni.

Njen repertoar zaobjema literaturo od Bacha do sodobnih skladateljev. Redno nastopa z ansamblom Divertimento ter z dirigentom Sandrom Gorlijem. Sama in skupaj z omenjenim ansamblom je gostovala tudi na 9. Festivalu Slowind 2007, sicer pa redno nastopa na večjih italijanskih in evropskih glasbenih festivalih. Za založbe Ricordi in Stradivarius je posnela več zgoščenk z deli Bruna Maderne, Maura Cardija, Giulija Castagnolija, Sandra Gorlija, Franca Donatonija, Mattea Franceschinija, Stefana Gervasonija in Ivana Fedeleja.

Je profesorica klavirja na Inštitutu Giuseppe Donizetti za glasbene študije

Aldo Orvieto – klavir

Aldo Orvieto je študiral na Konservatoriju v Benetkah. Za svoj glasbeni razvoj je najbolj hvaležen Aldu Ciccoliniju. Lorenzo Arruga je o njem nekoč zapisal: „*Redek primer pianista, ki med igranjem gleda znotraj glasbe.*”

Njegove posnetke je bilo doslej moč slišati na radijskih postajah, kot so BBC, RAI, Francoski radio, nemške radijske postaje WDR, SDR in SR, Belgijski radio RTBF, Radio italijanske in nemške Švice ter Švedski radio.

Posnel je več kot 70 zgoščenk, posvečenih komponistom klasične dobe dvajsetega stoletja za založbe ASV, Black Box Music, CPO, Mode Records, Winter & Winter, Onyx Classic, Hommage, Naxos, Brilliant, Dynamic, Stradivarius, Ricordi in Nuova Fonit Cetra. Za posnetke je prejel odlične kritike.

Kot solist je nastopil z Radijskim orkestrom iz Torina, orkestri beneškega teatra La Fenice, Arene iz Verone, ORT iz Firenc, Ensemble 2e2m iz Pariza, Accroche Note iz Strasbourga, s Komornim orkestrom iz Padove ter z mnogimi drugimi ansambli.

Leta 1979 je bil med soustanovitelji beneškega ansambla Ex Novo, s katerim je premierno izvedel vrsto skladb skladateljev

Maderne, Tognija, Clementija, Sciarrina, Ambrosinija, Gervasonija, Francesconija, Corghija, De Pabla in Niederja.

Redno nastopa na festivalih sodobne glasbe, kot so Beneški bienale, Milano Musica, Münchenski filharmoniki, Berlinske slavnostne igre, Akademija za umetnost v Berlinu, Mozarteum Salzburg, Gulbenkian (Lisbon), Koncerti mesta Ženeve, Festival d'Avignon, Ars Musica v Bruslju, Festival v Strasbourgu, Varšavska jesen, Zagrebški bienale, Fundacija Gaudeamus (Amsterdam), Tischov Center za umetnost v New Yorku in Festival sodobne glasbe v Huddersfieldu.

je zelo uspešen pedagog. Kot takšen je predaval na mojstrskih delavnicah na univerzah in konservatorijih po Evropi, Avstraliji, Kanadi in Združenih državah.

Trenutno je profesor za tolkala na Konservatoriju Umberto Giordano v mestu Foggia.

Dario Savron – tolkala

Kot solist je italijanski tolkalca Dario Savron nastopal po Evropi, Argentini, Združenih državah Amerike, Kanadi in Avstraliji z ansambli in orkestri, kot so Kraljevi Concertgebouw orkester iz Amsterdama, Komorni radijski orkester iz Nizozemske pod vodstvom Petra Eötvösa, Veronska Arena, Rimska operna hiša, Divertimento Ensemble z Györgyjem Kurtágom, Ex Novo Ensemble in drugi.

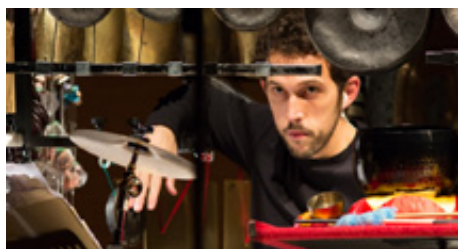
Je zmagovalec več mednarodnih in italijanskih glasbenih tekmovanj, snemal pa je za različne programe Italijanskega radia in televizije RAI.

Sodeloval je pri svetovnih premierah uglednih skladateljev, kot so Unsuk Chin, Franco Donatoni, Ivan Fedele, Fabio Nieder, Salvatore Sciarrino, Alessandro Solbiati in drugi.

Dario Savron je aktiven tudi kot skladatelj. Njegove skladbe so bile med drugim izvedene na festivalih in koncertnih prizoriščih, kot so Teater La Fenice v Benetkah, Auditorium Il Sole 24 Ore v Milanu, Mednarodni bienale sodobne glasbe v Kopru, koncerti v Kanadi. Njegova glasba je izdana pri založbi Nuova Stradivarius v Milanu.

Njegovo glasbo lahko slišimo v številnih dokumentarnih filmih. Je član žirij na mednarodnih tekmovanjih tolkalcev, saj

Simone Beneventi – tolkala

Tolkalec Simone Beneventi je predan študiju in razširjanju sodobne glasbe. Solistične koncerte je izvedel na festivalih: Varšavska jesen, Aperto di Reggio Emilia, Beneški bienale, *Suona Contemporanea* v Firencah, Gaida v Vilniusu, Festival sodobne glasbe v Huddersfieldu, Impuls v Gradcu, Ear Festival v Londonu, L'arsenale v Trevisu, L'espaces sonore v Baslu, Manca v Nizzi, Musica v Milanu in Zagrebški bienale.

Sodeluje z mnogimi svetovno uveljavljenimi skladatelji, kot so Battistelli, Billone, Casale, Dufourt, Fedele, Francesconi, Furrer, Goebbels, Lachenmann, Maxwell Davies, Nova, Sani, Sciarrino, Verrando ter solisti in multimedijskimi umetniki, kot so Yuval Avital, Mario Caroli, IanniX, John Malkovich, Matmos, Sainkho Namtchylak, Otolab, Andrea Rebaudengo in Alvisse Vidolin.

Poleg izvajanja sodobne glasbe se posveča tudi raziskovanju, urejanju notnih izdaj (leta 2012 je Casa Ricordi izdala njegovo rekonstrukcijo skladbe *Golfi d'ombra* Fausta Romitellija) ter predavanju na konferencah (na Visoki šoli za glasbo v Baslu, Darmstadtskih poletnih tečajih sodobne glasbe, Univerzi v Strasbourgu) in

mojstrskih tečajih.

Leta 2011 je na Beneškem bienalu za svoje obsežno delo prejel nagrado 'Srebrni lev'.

Od leta 2009 dalje je umetniški vodja festivala *Percussione Temporanea* v mestu Reggio Emilia, kjer tudi poučuje na Inštitutu za glasbene študije Peri-Merulo.

Tolkala je študiral pri Francescu Repoli, Jonathanu Faralli, Ericu Sammutu na Pariškem državnem konservatoriju, Pedru Estevanu na Esmuc v Barceloni, Christiau Diersteinu in Marcusu Weissu na Visoki šoli za glasbo v Baslu, muzikologijo pa na Fakulteti za literaturo in filozofijo v Bologni.

Alvis Vidolin – živa elektronika

Raziskovalec računalniške glasbe, direktor zvokovne obdelave, ustvarjalec/izvajalec žive elektronike, Alvis Vidolin je služboval pri različnih pomembnih italijanskih in tujih institucijah in omogočil zvočne realizacije in izvedbe skladb različnih komponistov, kot so Luciano Berio, Luigi Nono in Salvatore Sciarrino.

Alvis Vidolin je soustanovitelj in član ekipe CSC - raziskovalcev zvoka in računalniške glasbe na Univerzi v Padovi, kjer vodi raziskovalne dejavnosti na področju kompozicije in koncertnega izvajanja s pomočjo računalniške asistencije. Od leta 1975 do leta 2009 je bil tudi predstojnik oddelka za elektronsko glasbo na Konservatoriju v Benetkah. Je član znanstvenega odbora Fundacije arhiva Luigija Nona.

Objavil in izdal je različna znanstvena dela in predaval na konferencah s področja 'računalniške glasbe in zvoka'. V središču njegovega dela so trenutno znanstveni potenciali v kompoziciji in izvedbi glasbe, ki jih nudijo informacijska sredstva in multimodalni sistemi.

Francesco D'Orazio – violina

Njegov prvi učitelj violine v rodnem Bariju je bil njegov oče. Kasneje je študiral na salzburškem Mozarteumu pri Dénesu Zsigmondyju, kasneje pri Yairu Klessu na Rubin Akademiji v Tel Avivu.

Leta 2010 je Italijansko nacionalno združenje glasbenih kritikov D'Oraziu podelilo nagrado za najboljšega solista leta. Koncertiral je po celi Evropi, Severni in Južni Ameriki, na Kitajskem in Japonskem. Snemal je za založbo Decca (vse skladbe za violino Luciana Beria, *Sonate* Felixa Mendelssohna Bartholdyja, vse violinske skladbe Ferrucia Busonija in Maurica Ravela). Snemal je tudi za založbe Hyperion, *opus 111/Naïve* (Vivaldi), Stradivarius (Sonate za violino in čembalo J. S. Bacha, vse skladbe za violino in klavir Alfreda Schnittkeja, skladbe za violino in orkester Ivana Fedeleja, Nina Rote, Michaela Nymana in skladbo *Fire and Blood* Michaela Daughertyja).

Med koncertna prizorišča, kjer je Francesco D'Orazio nastopil, spadajo: Državna akademija sv. Cecilije v Rimu, dvorana Cadogan v Londonu, Akademija za glasbo Chigiana v Sieni, Univerza v New Yorku, Teater Coliseo v Buenos Airesu, *South Bank Center* v Londonu, Center za baročno glasbo v Versaillesu,

The Frick Collection v New Yorku, Cervantino Festival v Mexicu, Instanbul, *Mi To Settembre Musica* v Torinu/Milanu, Montpellier, Potsdam, Ravenna, Urbino, Salzburg, Strasbourg, Stresa, Tanglewood, Beneški bienale.

Njegov repertoar obsega dela od stare glasbe (deluje tudi kot violinist v ansamblu L'Astrée iz Torina, ki staro glasbo izvaja na historičnih instrumentih), do klasične, romantične in sodobne glasbe. Premierno je izvedel vrsto pomembnih skladb za violino, kot so *Zephyr* Terryja Rileya, *Violinski koncert št. 2* Michaela Nymana, *Mosaïque* Ivana Fedeleja in mnoge druge. Luis De Pablo je zanj napisal svoje zadnje delo za violino, *Per Violino*.

Več let je intenzivno sodeloval z Lucianom Beriom, čigar *Divertimento za godalni trio* je premierno izvedel na Salzburških poletnih igrah in na festivalu v Tanglewoodu v Združenih državah. Berijevo skladbo *Corale* za violino in orkester je pod skladateljevim dirigentskim vodstvom izvedel v dvoranah *Cité de la Musique* v Parizu in v *Auditoriumu Nacional de Musica* v Madridu.

Koncertiral je z orkestri, kot so Mexico City OFUNAM in Filharmonija, Francoski državni orkester, Šanghajska filharmonija, Filharmonija iz Nagoye, Torinski filharmonični orkester, Orkester Posarskega radia (Saarlandischer Rundfunk), Filharmonija v Temišvaru, Simfonični orkester Teatro Petruzzelli, Simfonični orkester iz Sicilije, Nacionalni simfonični orkester italijanskega radia, Akademija Bizantina, Komorni orkester iz Manitobe, Academia Montis Regalis, Komorni orkester Reina Sofia iz Madrida pod vodstvom dirigentov, kot so Lorin Maazel, Boris Brott, Luciano Berio, Karl

Martin, Daniel Kawka, Zuohang Chen, Ottavio Dantone, Arturo Tamayo in Hansjörg Schellenberger.

Francesco D'Orazio igra na violino Giuseppeja Guarnerija, 'Comte de Cabriac', izdelano v Cremoni leta 1711.

Foto: Jože Subadinski

Francesco Abbrescia – živa elektronika

Sprva je študiral klavir, petje in zborovsko dirigiranje, nato pa z odliko diplomiral iz kompozicije (prof. Gianni Nazzareno Francia) in elektronske glasbe na Konservatoriju Niccolò Piccinni v Bariju.

V sklopu združenja Harmonia, ki združuje zbor in orkester Univerze v Bariju, je ustanovil in vodil pevski zbor Goitre. V obdobju od leta 2004 do 2011. je bil umetniški direktor letne revije za sodobno glasbo z naslovom *New Musics*. Devet let je bil asistent Luisa Bacalova na področju kompozicije filmske glasbe na Oddelku za interaktivno elektroniko in multimedijo Glasbene akademije Chigiana v Sieni.

Sodeluje s skladatelji, kot so Ivan Fedele, Luis Bacalov, Michele Dall'Ongaro, Gianvincenzo Cresta in Pasquale Corrado ter glasbeniki, kot so Francesco D'Orazio, Nicola Fiorino, Giampaolo Nuti in Filippo Lattanzi. Njegova dela so bila izvedena na mnogih festivalih: Ars electronica v Linzu, ICMC v Ljubljani, FILE v São Paulu, ÉuCuE v Montréalu in FIMU v Belfortu.

Za svojo kompozicijo z naslovom *Studio sull'intonazione della carne* je prejel Italijansko državno nagrado za umetnost 2008/2009.

Matej Šarc – oboa

Matej Šarc, rojen 1965 v Ljubljani, je študij oboe začel pri Božu Rogelji na Akademiji za glasbo v Ljubljani, nato pa se je izpopolnjeval pri Heizu Holligerju na Visoki šoli za glasbo v Freiburgu, Nemčija.

Bil je prvi oboist Simfoničnega orkestra RTV Slovenija in Freiburskega filharmoničnega orkestra. Kot solist in komorni glasbenik koncertira po Evropi, Avstraliji, Kitajski, Mongoliji, Japonski in obeh Amerikah. Za vrsto evropskih radijskih postaj je posnel številna komorna in solistična dela za oboo. Njegovi posnetki so izšli pri slovenskih in svetovnih založbah.

Od leta 1994 je član Orkestra Slovenske filharmonije in pihalnega kvinteta Slowind, s katerim je med drugim prejel nagrado Prešernovega sklada. Oboo poučuje na Akademiji za glasbo v Ljubljani, Konservatoriju za glasbo in balet v Ljubljani ter na mojstrskih tečajih doma in na tujem.

Že vrsto let se v Ljubljani posveča organizaciji in izvedbi komornega koncertnega cikla Festival Slowind, na katerem s člani istoimenskega pihalnega kvinteta muzicira z vrhunskimi umetniki, kot so Alexander Lonquich, Christiane Iven, Heinz Holliger, Arvid Engegård,

Robert Aitken, Ursula Oppens, Matthias Pintscher, Naoko Jošino, Majumi Mijata in drugi.

V njegovi umetniški dejavnosti zavzema posebno mesto sodobna glasba. Premierno je izvedel ogromno število novitet slovenskih in tujih skladateljev, v zadnjih letih pa se vse bolj intenzivno posveča tudi baročni glasbi in njeni vlogi v današnjem času.

Foto: Siega

Valentina Coladonato – sopran

Sopranistka Valentina Coladonato je z najvišjimi ocenami diplomirala iz tujih jezikov in petja ter svojo pevsko tehniko izpopolnjevala pri pedagogih, kot so Renata Scotti, Regina Resnik, Paride Venturi, Edith Wiens in Claudio Desderi.

Zmagala je na pevskih tekmovanjih: 'Valentino Bucchi', 'Giuseppe Di Stefano', 'Città di Alcamo', 'Toti Dal Monte', 'Maria Caniglia', na katerih je dobila tudi posebne nagrade kritike in občinstva.

Debitirala je s Cavallijevim *L'Ormindom* v produkciji 'Fundacije Williama Walton'. Kasneje je pela glavne vloge v operah Monteverdija, Scarlattija, Glucka, Vivaldija, Mozarta, Jommellija, Spontinija, Bellinija in Verdija.

Njena koncertna dejavnost in repertoar segata od baročne do sodobne, od cerkvene do posvetne glasbe. Sodeluje s specializiranimi skupinami, kot so La Venexiana, Akademija Bizantina, La Stagione Armonica, Sentieri Selvaggi, Algoritmo, Ensemble Confluenze, FontanaMIX, Musikfabrik, Kvartet Prometeo, Kvintet Alter Ego in Ex Novo Ensemble.

Redno sodeluje s skladatelji, kot so Ivan Fedele, Azio Corghi in Salvatore Sciarrino. Snemala je za založbe Decca in Glossa.

Pela je na koncertnih prizoriščih, kot so milanska operna hiša La Scala, Pariška opera, Salzburški Festival, Dunajski Musikverein, Concertgebouw v Amsterdamu, Flanders Festival, St. Petersburška filharmonija, *Southbank Center* v Londonu, *Frick Collection* v New Yorku, DeSingel v Antwerpnu, George Enescu Festival v Bukarešti, Kölnska filharmonija, Zahodnonemški radio (WDR), Festival v Ravenni, Festival Pergolesi-Spontini, RAI, Torino, MiTo, Dvorana Sinopoli v Rimu, Quirinale, Radio3 RAI, Beneški bienale in na številnih drugih prizoriščih širom Evrope, Severne in Južne Amerike, Azije in Ocenije.

Sodelovala je z režiserji, kot so Daniele Abbado, Maurizio Scaparro, Cesare Lievi, Michał Znaniecki in Colin Graham ter pela pod dirigentskim vodstvom Riccarda Mutija, Roberta Abbada, Davida Robertsona, Liorja Shambadala, Petra Eötvosa, Johna Axelroda, Petra Rundela, Michela Tabachnika, Marcella Pannija, Antonella Manacorde, Enriqueeja Mazzole, Claudia Scimoneja in drugih.

Foto: Stefania Botteri

Quartetto Prometeo

Aldo Campagnari – violina

Jacopo Bigi – violina

Massimo Piva – viola

Francesco Dillon – violončelo

„Vse od njihovih slovitih predhodnikov, Italijanskega kvarteta, nismo slišali takšne tenkočutnosti in iskrenosti.“

François Clairant, ‘Sud-Ouest’

Zmagovalec 50. Mednarodnega glasbenega tekmovanja Praška pomlad leta 1998, Quartetto Prometeo, je ob isti priložnosti prejel tudi posebno nagrado založbe Bärenreiter za najbolj verodostojno izvedbo Mozartovega *Kvarteta, K. 590*, nagrado mesta Praga kot najboljši kvartet in posebno nagrado ‘Pro Harmonia Mundi’.

Leta 1998 je bil ansambel rezidenčna skupina na Britten Pears Akademiji v Aldeburghu, na mednarodni poletni akademiji Praga-Dunaj-Budimpešta 1999. je za ‘izjemne izvedbe komornih del’ prejel nagrado *Thomastik Infeld*, na Mednarodnem tekmovanju godalnih kvartetov v Bordeauxu pa je istega leta prejel II. nagrado. Tudi na velikem tekmovanju ARD v Münchnu je kvartet prejel posebno nagrado založbe

Bärenreiter, medtem ko so mu leta 2012 na Beneškem bienalu podelili nagrado 'Leone d'Argento'.

V svoji bleščeči karieri beleži kvartet Prometeo vrsto nastopov na prizoriščih, kot so Concertgebouw v Amsterdamu, Musikverein na Dunaju, dvorana Wigmore v Londonu, Festival Aldeburgh, Praška pomlad, Festival v Mecklenburg-Vorpommernu, Akademija sv. Cecilije v Rimu, *Società del Quartetto* iz Milana, Akademija Chigiana v Sieni, *Musica Insieme* v Bologni, *Accademia Filarmonica Romana* (kjer je bil tri leta rezidenčni kvartet), dvorana Waterfront v Belfastu za BBC, *Grand Théâtre* v Bordeauxu, Fundacija Royaumont, Avditorij muzeja d'Orsay v Parizu, Festival Boswil, Festival komorne glasbe v dvorcu Elmau, Mozartova noč v Würzburgu (*Mozartnacht*), *Le Printemps Musical* v Saint-Cosmeuju, Slavnostni dnevi v Engadinerju, Festival komorne glasbe v Saarbrücknu, *Rencontres Musicales* v Fontainebleauju, Colmar Festival, Festival *Sanssouci* v Potsdamu, kakor tudi turneje v Južni Ameriki, na Nizozemskem ...

Quartetto Prometeo sodeluje z glasbeniki, kot so Mario Brunello, David Geringas, Veronika Hagen, Alexander Lonquich, Enrico Pace, Stefano Scodanibbio in kvartet Belcea.

Ena od posebnosti kvarteta Prometeo je nenehno kombiniranje klasičnega repertoarja z novimi glasbenimi izrazi našega časa. Tako se je razvilo tesno sodelovanje s skladateljem Salvatorejem Sciarrinom, ki je kvartetu posvetil dve skladbi: *Esercizi di tre stili* in njegov zadnji *Kvartet št. 8*, skupno naročilo prirediteljev *Società del Quartetto* Milano, Festivala

MaerzMusik iz Berlina, Festivala *Ultima* iz Osla in Festivala Aldeburgh. Nedavno so skladbo skupaj s Sciarrinovimi poznimi deli posneli za založbo Kairos.

Kvartet Prometeo že dolgo časa sodeluje z Ivanom Fedelejem; Posvetil jim je skladbo *Morolòja Kè Erotikà*, naročilo *Accademie Filarmonica Romana*, ki so jo leta 2011 tudi premierno izvedli.

Po uspešnem snemanju vseh Godalnih kvartetov Roberta Schumanna za založbo Amadeus, so izšle še monografske zgoščenke z glasbo Salvatoreja Sciarrina (Kairos), Huga Wolfa (Brillant Classic), Stefana Scodanibbia (ECM) in Ivana Fedeleja (LimenMusic). Za slednjo založbo je kvartet posnel tudi zgoščenko/DVD z deli Beethovna in Schuberta. Leta 2015 so za založbo SONY posneli zgoščenko z naslovom *Arcana*, na kateri izvajajo staro glasbo, ki so jo elaborirali in prekomponirali skladatelji Battistelli, Filidei, Gervasoni, Fedele, Scodanibbio in Sciarrino.

Ex Novo Ensemble

Daniele Ruggieri – flavta
Davide Teodoro – klarinet
Aldo Orvieto – klavir
Dario Savron – tolkala
Carlo Lazari – violina
Carlo Teodoro – violončelo

Pasquale Corrado – dirigent

Ansambel Ex Novo je v Benetkah leta 1979 ustanovil komponist Claudio Ambrosini skupaj s sedmimi mladimi glasbeniki, ki so v ansamblu še danes. Ansambel danes predstavlja referenco v mednarodni panorami nove glasbe.

Dolgoletna kontinuiteta skupnega dela, umetniška in profesionalna skladnost dajejo ansamblu svojevrsten pečat, prepoznaven 'zvok', ki ga tako publika kot tudi strokovna javnost prepoznata na pomembnih evropskih festivalih. Med takšne dogodke sodijo: Festival Acanthes v Avignonu, Music '88 v Strasbourgu, Festival sodobne glasbe v Huddersfieldu, Koncerti mesta Ženeve, Beneški bienale, Dnevni sodobne glasbe v Zürichu, *Time of Music* v Vitasariju, Festival *Elektron Musik* v Skinnskattebergu na Švedskem, Festival Susa na Danskem, *Roma Europa*

v Rimu, Varšavska jesen, Akademija za umetnost v Berlinu, fundacija Gaudeamus iz Amsterdama, Glasba našega časa (*Musica nel nostro tempo*) v Milanu, IGNM v Baselu, *Ars Musica* v Bruslju, Münchenska filharmonija, Mozarteum, Aspekte Salzburg, Eco & Narciso, Festival narodov (*Festival delle Nazioni*) v Città di Castello, Mittelfest v Čedadu, RAI, Rim, Milano, Tish center v New Yorku in Center za upodabljajočo umetnost v Chicagu.

Nove skladbe so za ansambel Ex Novo napisali in mu jih posvetili: Claudio Ambrosini, Stefano Bellon, Carlo Boccadoro, Sylvano Bussotti, Gilberto Cappelli, John Celona, Aldo Clementi, Silvia Colasanti, Azio Corghi, Michele Dall'Ongaro, Xavier Dayer, Matteo D'Amico, Luis de Pablo, Lorenzo Ferrero, Luca Francesconi, Beat Furrer, Giorgio Gaslini, Adriano Guarnieri, Alvin Lucier, Vittorio Montalti, Luca Mosca, Fabio Nieder, Francesco Pennisi, Filippo Perocco, Horatiu Radulescu, Michéle Reverdy, Valerio Sannicandro, Salvatore Sciarrino, Alessandro Solbiati, Ivan Vandor in Gérard Zinnstag.

Ansamblova predanost k raziskovanju jezika sodobne glasbe je kasneje postala podlaga za re-interpretacije klasičnega repertoarja, še posebej tistih skladb, ki so komponirane za redke instrumentalne sestave in zato kljub svoji lepoti ostajajo manj znane.

Veliko svetovnih praizvedb in drugih skladb, ki so bile posvečene ansamblu Ex Novo, prenašajo in predvajajo glavne radijske postaje, kot so: BBC, Francoski radio, RAI, Zahodnonemški radio (WDR), Južnonemški radio (SDR), Švicarska radia (DRS in RSI),

Belgijski radio (RBFT) in Švedske radijske postaje. Posebej pomemben je ansamblov prispevek k promociji italijanske komorne glasbe, ki jo najdemo na posnetkih zgoščenk, ki so jih izdale založbe Arts, ASV, Black Box, Dynamic, Naxos, Stradivarius in Ricordi.

Od leta 2004 ansambel Ex Novo v gledališču La Fenice v Benetkah prireja festival *Ex Novo Musica*, od leta 2013 pa tudi *Maratona Contemporanea*, ki vsako leto poslušalcem nudi 42 kratkih svetovnih praižvedb.

Foto: Jožė Subadrićnik

Slowind

Aleš Kacjan – flavta

Matej Šarc – oboa

Jurij Jenko – klarinet

Metod Tomac – rog

Paolo Calligaris – fagot

Pihalni kvintet Slowind je bil ustanovljen pred dvaindvajsetimi leti. V tem času se je ansambel, ki izvaja praktično vsa dela standardnega repertoarja za ta sestav, profiliral še v brezkompromisnega in v slovenskem prostoru najaktivnejšega izvajalca sodobnih del, od klasikov avantgarde do najmlajših, še neveljavljenih, a zelo obetavnih avtorjev našega časa. Slowind z naročili stalno spodbuja mlade slovenske skladatelje ter se rad odziva vabilom za izvedbe novitet na mnogih evropskih odrih. Obenem že vrsto let tesno sodeluje z etabliranimi svetovnimi skladatelji, kot so Vinko Globokar, Robert Aitken, Heinz Holliger, Jürg Wyttenbach, Tošio Hosokava, Uroš Rojko, Martin Smolka, Volker Staub, Ivo Nilsson, Nina Šenk, Gérard Buquet, Lojze Lebič, Niels Rosing Schow, Vito Žuraj, Beat Furrer in drugi, ki mu posvečajo svoja dela in ga vključujejo v svoje projekte. Slowind tako redno gostuje na nekaterih najpomembnejših prizoriščih sodobne glasbe: *Ars Musica* Bruselj, *Biennale* Bern,

Klangspuren Innsbruck, *New Music Concerts Series* Toronto, *Contempuls* Praga, *Théâtre Dunois* Pariz, Beneški bienale, Zagrebški glasbeni bienale in Mednarodni glasbeni festival Takefu (Japonska). Samo leta 2014, v jubilejnem dvajsetem letu ansamblovega obstoja, je Slowind nastopil na treh koncertih v Parizu, sedmih v Združenih državah Amerike in treh na Danskem, lani pa je kvintet poleg koncertov po Sloveniji gostoval še v Firencah na festivalu *music@villaromana* in *Synergien* San Polo, na Beneškem in Zagrebškem bienalu, v Berlinu, na Japonskem (Takefu, Hirošima, Tokio) in v Ženevi, letos pa je nastopil v francoskem Clunyju in nemškem Rotweilu (v koncertnem ciklu *Ars Nova*, ki ga pripravlja nemški radio SWR), novembra pa ga čaka še obsežna turneja v Kanadi.

Na domačem prizorišču je ansambel v zadnjih letih še okrepil svojo dejavnost na področju slovenske glasbe in v pomladanskem času pričel prirejati krajši glasbeni festival z naslovom *Slowindova pomlad*, jesen pa ostaja namenjena Festivalu Slowind.

Letošnji je že osemnajsti po vrsti. Če se je cikel v prvem obdobju plemenitil predvsem s prispevki uglednih umetnikov, s katerimi je ansambel muziciral – Heinz Holliger, Robert Aitken, Alexander Lonquich, Arvid Engegård, Aleksandar Madžar, Mate Bekavac, Steven Davislim, Christiane Iven, Matthias Pintscher, Matthias Würsch, Naoko Jošino, Majumi Mijata in drugi – se je skozi leta razvil v pravo gibanje. Promoviranju sodobne svetovne komorne literature in celovitim predstavitvam nekaterih pri nas manj znanih velikanov glasbe 20. stoletja (Edgard Varèse, Elliott Carter, Vinko Globokar, Toru Takemitsu) se pridružuje vse večje število tujih ansamblov za sodobno glasbo, člani slovenskih simfoničnih orkestrrov ter uveljavljene komorne skupine in pevski zbori.

Festivalski spored redno snema in prenaša Radio Slovenija, posnetke koncertov pa predvajajo tudi tuje radijske postaje – BBC 3, Nizozemski radio in druge.

Za dosedanje delovanje je Slowind leta 1999 prejel Župančičevo nagrado, nagrado Prešernovega sklada leta 2003 ter Betettovo nagrado leta 2013.

www.slowind.eu